

гола, а майка му ѿ държала отъ средата, и се борила да непокъче Александра. Кантавлѣсъ като отишълъ, зѣлъ сабата отъ рѣката му, и щѣлъ да го оудари, и го оукорасовалъ много. Тогава царицата влѣзла въ палатѣтъ, и извадила Александра. Дорѹфоръ като го видѣлъ спснѣлъ се врѣхъ него съ нѣжѣтъ за да го оударе: Но Александръ измѣкналъ сабата си, и рѣкълъ: Дорѹфоре, знай, защо моѣта смѣрътъ ѣ твоѣ смѣрътъ, и на сичкѣтъ ти рѣдъ, защо Македонската смѣрътъ ни ѣ като вашата. Ако оубиете мене, малка вреда ще направите на Александра: но кога ме потѣрси Александръ, незнамъ гдѣ ще се скрѣете. Твърдѣ добрѣ знаете колко царѣта, и господари има до днѣсь на - землѣта изгѣвени. Господарю ми Александръ, ако знаеше това, защо царица Кандаки оубива вѣстныцѣте му, не щѣше да ме прѣти, ами самъ си дохѣдѣше съ койскѣта си. Кандаки поглѣдѣла Александра, засмѣла се и рекла: мѣдрѣо чело-вѣкъ на-сърдцѣто си крѣе мѣсѣлъта, и съ юначеството си отвѣжда страхѣтъ, и се избавѣва.

ДОРУФОРЪ ВОЗЛЮБВА АЛЕКСАНДРА.

Дорѹфоръ като чѣлъ тѣмъ дѣмы оуплашилъ се: А Кандаки съ Кантавлѣса пренѣдели Александра, и се щѣлѣвали съ Дорѹфора, и фанѣли лѣбовъ голѣма. Кандаки дѣла на-Александра скрѣшомъ великата си корѣна, коѣто была оукрасѣна съ многоцѣнны камѣ-